

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4953/2559

พนักงานอัยการจังหวัดระยองโจทก์ นายวีระพงศ์หรือศรี เอกอุดมจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 97, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/1, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 92, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ มาตรา 97, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 22

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 2643/2556 และคดีอาญาหมายเลขดำที่ 2645/2556 และมีคำขอให้นับโทษจำเลยต่อจากโทษในคดีดังกล่าว จำเลยให้การรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ แม้โจทก์ไม่ได้แถลงให้ศาลทราบว่คดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ศาลได้พิพากษาลงโทษจำเลยหรือไม่ อย่างไร ทั้งไม่ใช่ข้อเท็จจริงที่ศาลรู้เอง แต่การจะนับโทษจำเลยต่อจากคดีอื่นหรือไม่เป็นดุลพินิจของศาล ประกอบกับก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาคดีนี้ ข้อเท็จจริงปรากฏต่อศาลเองว่า คดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาจำคุกจำเลยเป็นคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 4682/2556 และคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 4687/2556 ศาลชั้นต้นจึงใช้ดุลพินิจนับโทษจำคุกจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษในคดีดังกล่าว ได้โดยไม่จำเป็นต้องให้โจทก์แถลงเพราะไม่ใช่ข้อเท็จจริงที่โจทก์จะต้องนำสืบ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 97, 100/1, 102 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 72 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 83, 91, 92 ริมเมทแอมเฟตามีน อาวุธปืนยาวลูกกรด ขนาด .22 จำนวน 1 กระบอก กล้องเล็งยิง 1 อัน อาวุธปืนพกอัตโนมัติ ขนาด .22 จำนวน 1 กระบอก ของกระสุนปืน 1 อัน และกระสุนปืนลูกกรด ขนาด .22 LONG RIFLE จำนวน 11 นัด ของกลาง เพิ่มโทษจำเลยตามกฎหมาย และนับโทษจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 2643/2556 และ 2645/2556 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การรับสารภาพ และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษและนับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคสาม พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 72 วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุกตลอดชีวิต และปรับ 1,000,000 บาท เพิ่มโทษจำเลยกึ่งหนึ่งตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ มาตรา 97 แต่เมื่อวางโทษจำคุกตลอดชีวิตแล้วจึงไม่อาจเพิ่มโทษได้อีก ปรับ 1,500,000 บาท ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 2 ปี เพิ่มโทษจำเลยหนึ่งในสามตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 เป็นจำคุก 2 ปี 8 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 (ที่ถูก ประกอบมาตรา 53) ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย คงจำคุก 25 ปี และปรับ 750,000 บาท ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุก 1 ปี 4 เดือน รวมจำคุก 26 ปี 4 เดือน และปรับ 750,000 บาท นับโทษจำคุกต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 4682/2556 และ 4687/2556 ของศาลชั้นต้น ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังไม่เกินสองปี ริบเมทแอมเฟตามีน อาวุธปืนยาวลูกกรด ขนาด .22 จำนวน 1 กระบอก กล้องเล็งยิง 1 อัน อาวุธปืนพกอัตโนมัติ ขนาด .22 จำนวน 1 กระบอก ของกระสุนปืน 1 อัน และกระสุนปืนลูกกรด ขนาด .22 จำนวน 11 นัด ของกลาง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้เป็นว่า สำหรับความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 72 วรรคหนึ่ง และวรรคสาม เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดอกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันมีอาวุธปืนไม่มีทะเบียนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตาม มาตรา 72 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ยกคำขอของโจทก์ที่ขอให้ นับโทษต่อ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจาก ศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า ที่ศาลอุทธรณ์ไม่นับโทษ จำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 2643/2556 และ 2645/2556 ของ ศาลชั้นต้นชอบหรือไม่ เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 22 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า โทษ จำคุกให้เริ่มแต่วันมีคำพิพากษา แต่ถ้าผู้ต้องคำพิพากษาถูกคุมขังก่อนศาลพิพากษา ให้หักจำนวน วันที่ถูกคุมขังออกจากระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษา เว้นแต่คำพิพากษานั้นจะกล่าวไว้เป็นอย่าง อื่น ตามบทบัญญัติดังกล่าวเห็นได้ว่า ถ้าคำพิพากษาไม่ได้กล่าวเป็นอย่างอื่นโทษจำคุกต้องเริ่มนับ แต่วันมีคำพิพากษา แสดงว่ากฎหมายให้เป็นดุลพินิจของศาลที่จะกำหนดวันเริ่มนับโทษจำคุก แต่วันอื่นได้ เพียงแต่ต้องกล่าวไว้ในคำพิพากษาและอยู่ภายใต้มาตรา 22 วรรคสอง ดังนั้น การนับ โทษจำคุกจำเลยต่อจากคดีอื่นย่อมกระทำได้ตามบทบัญญัติดังกล่าว คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 2643/2556 และคดีอาญาหมายเลข ดำที่ 2645/2556 และมีคำขอให้ นับโทษจำเลยต่อจากโทษในคดีดังกล่าว จำเลยให้การรับว่าเป็น บุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้ นับโทษต่อ ก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาคดีนี้ ความ ปรากฏต่อศาลชั้นต้นว่า คดีที่โจทก์ขอให้ นับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาจำคุกจำเลยเป็นคดีอาญา หมายเลขแดงที่ 4682/2556 และคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 4687/2556 ศาลชั้นต้นจึงพิพากษาให้ นับโทษจำคุกจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกในคดีดังกล่าว ซึ่งศาลชั้นต้นมีอำนาจกระทำได้ตาม บทบัญญัติดังที่กล่าวแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าโจทก์ไม่ได้แถลงให้ศาลทราบว่าคดีที่โจทก์ขอให้ นับโทษต่อ ศาลได้พิพากษาลงโทษจำเลยหรือไม่ อย่างไร และมีข้อเท็จจริงที่ศาลรู้อยู่เอง การที่ ศาลชั้นต้นนับโทษจำเลยต่อเป็นการไม่ชอบนั้น เห็นว่า จริงอยู่ข้อเท็จจริงดังกล่าวศาลไม่อาจรู้ เองได้ แต่การจะนับโทษจำเลยต่อจากคดีอื่นหรือไม่ เป็นดุลพินิจของศาล เมื่อศาลใช้ดุลพินิจนับ โทษจำเลยต่อเพราะมีข้อเท็จจริงปรากฏต่อศาลเองว่า คดีที่โจทก์ขอให้ ศาลนับโทษต่อ ศาลในคดี นั้นพิพากษาว่าอย่างไร จึงสามารถใช้ดุลพินิจนับโทษต่อได้โดยไม่ต้องให้โจทก์แถลงเพราะไม่ใช่

ข้อเท็จจริงที่โจทก์ต้องนำเสนออย่างใด ศาลชั้นต้นพิพากษาให้นับโทษจำเลยต่อจากคดีตามฟ้อง
จึงชอบแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น พิจารณา
แก้เป็นว่า ให้นับโทษจำเลยต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 4682/2556 และ
4687/2556 ของศาลชั้นต้น นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

นิพนธ์ ช่วยสกุล · วิวัธน์ ทองลงยา · เถกิงศักดิ์ คำสุระ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4953/2559>